

REPORTASJEN

KLAR. FERDIG: Jon Arne Hugudal starter ungene under klubbbløp på Tynset. Denne torsdagen stilte 44 deltakere til start, og mange gikk flere distanser.

Det går an å gå fort på skøyter på Tynset også.

JON ARNE HUGUDAL,
TYNSET IF

remi laakso
95978179 · rla@h-a.no

Denne helga samles verdens beste i skøytefamilien til messe i katedralen Vikingskipet på Hamar, det er meldt om fulle hus – og helt sikkert vekkes gode skøyteminner i en sådan stund. Som for eksempel minner fra klubbbløp, på en eller annen bane, en eller annen onsdag, et eller annet sted; spenningen, knakingen av skøytestålet mot den oljeblanke isen, buljonglukta som kom drivende ned vekslingssiden, preppingen, slipingen, den strenge starteren, den lengste siste ytre, kalosjene som selvsagt ble borte i snøkanten, skrapelyden fra skyflene – og kanskje ei trøstepølse...

PÅ TYNSET STÅR UNGENE fortsatt i kø for å høre smellet fra startpistolen og sette av gårde nedover første langside. En torsdag i januar stiller de opp, 44

skøyteøpere, og går hundre meter, 500 meter og 1.000 meter – og tro ikke at de stiller opp kun til ære for fotografen. Nei da, slik er det hver torsdag – og er du fortsatt i tvil, så sjekk klubbens hjemmeside unosport.no.

Skøytesporten lever, den har overlevd til og med de mildeste vintre – selv om ekle varmegrader og regnvær vinterstid noen vintre tok et ekkelt nakkegrep om den nasjonale kulturarv, hurtigløp på skøyter.

Vårt alles kjære hverdagsarrangement, klubbbløp på skøyter, finnes riktignok ikke lenger i hver en grend – men enkelte steder finnes det fortsatt is og ildsjeler, som for eksempel på Tynset.

JA, HVEM HAR IKKE STÅTT DER, på tidlig kveldstid, i frosne januarkuldegrader. Ganske alene, og kikket inn i flomlyset, med skøytene, knytt i lissene, rundt halsen. Og du bare visste det; at jernene var for sløve, de burde

vært slipt – men fatter'n rakk det ikke – og så var det for sent, og så var det ingen veg tilbake, og det var bare en ting å gjøre: åpne garderobedøra, kjenne den mugne lukta fra de råtne dusjene, kjenne det rå betonggolvet under beina – knyte på seg vikingskøyene, kanskje en eller to størrelser for store – og gå de tretten trinnene fra garderoben og opp på skøyteisen – og der ute ventet ukas aller største utfordring: klubbbløp!

UNGENE PÅ TYNSET er ikke så nervøse. De koser seg og gleder seg som bare det. Jon Erik Hansson har vært ute med ismaskinen og der ute ligger en nærmest perfekt oljeis. Det er en halv minusgrad, det er vindstille – og svært gode forhold på Nytrømoen denne kvelden.

Kanskje er det like gode forhold som da Beth Heiden, på denne banen, gikk raskere enn noen andre 25. og 26. februar i 1978, og hamret inn tider på

rekordtavla, tider som fortsatt står: 42,58 på 500 meter og 1.28,04 på 1.000 meter.

Denne kvelden, mer enn tretti år senere, flakker det noen få snøfjoner i lufta, men ismesteren er veldig positiv.

– Bra forhold?
– Optimale forhold, ja, og det mener jeg, sier Hansson.

Datteren hans er 12 år. Hun heter May Helen, og hun er veldig klar for kveldens test.

– Hva fort skal du gå i kveld for at du er fornøyd, May Helen?

– Hmm..., sier May Helen.

– 54, sier pappa'n.

Hun har tidligere vært nede på 52-tallet, men det er innendørs.

SKAL DU SNAKKE MED NOEN om skøyter i Hedmark, så bør du snakke med Åge Dalby fra Hamar. Det gjør i alle fall jeg. Åge har selv satt juniorverdensrekord, har fulgt internasjonal